

Наталя ЛВИЦЬКА-ХОЛОДНА

ПОЕЗІЇ

* * *

Світлим, надхненим, простим
 Буде нам кожний день,
 Значенням повний святим,
 Дзвоном любовних пісень.
 Ти будеш воїн і муж,
 Батько моїх дітей.
 Вірністю спрагнених душ
 Наше життя зацвіте.
 Ти ж бо один, і одна
 Стигне в мені любов,
 Радість щоночі ясна
 Буде нам пружити кров.
 Мати, коханка, сестра,
 Вірна дружина твоя.
 Мудрість так каже стара,
 Буду такою і я.

* * *

Мені очей звести несила,
 А на руках твої уста.
 Ось пристрасть розгортає крила,
 Надхненна, гарна і проста.
 І день ясний, що пахне медом,
 І неба синь, і сонця сміх
 Нам будуть радісним наметом,
 Блакитним палацом утіх.
 Хай буде так, щоб ця хвилинка
 Була, як сяйво перемог.
 Бо ніжність наша є єдина,
 А поза нею – тільки Бог.

* * *

Маляр, артист ви чи поет,
 І хто вам вирізав так брови,
 І на стрункий ваш силует
 Поклав ці лінії чудові?
 Сумний П'єро вам на плече
 Схилиє стан гнучкий дівочий
 І з ніжним виразом очей
 Вам щось сумне крізь сміх шепоче.
 А ви, під кроки дивних пар,
 Усім чужий в бурхливім морі,
 Неначе нишком поміж хмар
 Побачили незнані зорі.
 І, посуваючись в танку,
 В невпиннім і хвилястім гоні,
 Ви руку панночки тонку
 Не чуєте в своїй долоні.
 І синій погляд ваш сумний,
 І дивно вирізані брови...
 І ось найкращою з надій –
 Пізнати вас і знати хто ви.

* * *

Розхили уста червоні,
 сині очі до моїх,
 на моїх твої долоні
 і в мені твій любий сміх.

Тільки раз ще глянеш нині,
 підеш завтра в білий світ,
 а за мною очі сині
 й на устах кривавий слід.

* * *

Чорний колір – колір зради,
 а червоний – то любов,
 очі в мене – два свічада
 і палка татарська кров.
 О тікай, стрункий юначе,
 стережись моїх очей:
 подивлюсь – припадком наче –
 і не спатимеш ночей.
 Поцілую – і до скону
 будеш прагнуть уст моїх,
 і затроїть кров червону,
 кров юначу п'яний гріх.

* * *

Синь очей твоїх десь цвіте,
 десь весна твоя пружить крила,
 а у мене серце росте,
 а мені забути несила.

За тобою слідом пішла
 моя молодість, як черниця.
 А тобі – хоч би згадка була! –
 навіть усміх мій не присниться.

* * *

Сім літер, що палають в слові «Україна»,
 сім літер, що вогнем лягли на Монпарнас,
 і сім підступних куль на вулиці Расіна –
 призначення, мemento і наказ!
 Горять палким трикутником криваві сімки
 над простором і над часом в хаосі й тьмі,
 і серце вгору йде все вище стрімко, стрімко
 шляхом твоїх голгоф, Народе мій.

* * *

Десять літ, о далекий мій краю,
 десять літ за тобою тужить!
 Не навчусь дотепер, не знаю,
 як без тебе щасливою жить.
 Як забути безмежжя зелене
 й неба синь над вишневим садком?
 Як же можеш ти там, без мене,
 голубіти весняним Дніпром?
 Як же можеш щороку й тепер ти
 заливати Ліпльавські луки?
 Тільки б глянути там і вмерти!
 Тільки б глянути раз навкруги!

Господні терези

На грані двох епох, неначе на терезах,
Господь життя і долю нашу важить.
Біль нездійсненності і гіркість, що в сльозах,
І змагу шал на терези ті ляже.

І під його серпом – і колоски й кукіль, –
Із медом радощів чи з їддю скорби,
Схиляються діла, і добрі, і гідкі,
І думи наші всі, і злі, і добрі:

Щоб потім із руки, що в жмені світ стиска,
За задумом найвищим і за словом,
Зерно очищене, мов золота ріка,
Засяло сяйвом правди і любови.

Признання

Так страшно зробитись нелюбою
тому, хто заступав цілий світ,
чий погляд був щастям і згубою,
кому віддала і душу, й розум свій.
А ще страшніш – пізнати, що милий
не той став, а може, й не був таким,
якого без тями весь вік любила
й якого ще й досі...

люблю таки.

Заповіт

Наді мною не смій ридати,
то не я лежатиму
у труні.
Мої руки тебе обніматимуть,
і я буду з тобою,
а ти в мені.

Я не вмiла матір'ю бути,
не кожному цей талан,
моє серце згоріло в гутах
життьових оман.
А все, що лишилось, це ти, єдина,
твоя доля – один мій гріх,
і одна молитва до Божого Сина
за синів твоїх.

Так страшно тужить за втраченим,
за найбільшим з усіх щасть:
за усміхненим личком дитячим
і теплом, що усміх той дасть.

Молитва

Ти захист мій, Ти збережеш мене від скрути,
огорнеш радістю і силою надхнеш.
Ти знімеш з серця мого тягарі покути,
в Твоїх руках я, Боже, вирятуй мене!
Навчи мене, якими йти шляхами маю,
будь моїм оком, будь порадою в журбі,
до Тебе я в своїй скорботі прибігаю
і сльози каяття приношу я Тобі.
Я вірю в милосердя Твого повинь,
що в ньому Ти й для мене крапельку зберіг,
що Ти в безмежній батьківській своїй любові
помилуєш мене і змиєш з мене гріх.

Ти не почувеш голосу мого в тім хорі,
що гучно прославля діла твої усі.
Я лиш люблю Тебе й любила у покорі,
у кожнім подисі і навіть у грісі.

Сад

Втома і розпач, як чорний дим,
морять отрутою душу.
Юності квіти і щастя сади
бур'янами заглушено.
Тільки zostався один сад,
сад любові моєї.
Зріс на пісках, не спадає роса
на троянди мої й на лілеї.
Але цвіте мій сад, мій квітник
пахне медом і м'ятою...
Пахнуть яблуні. А на них
часом бджілка заблудла сяде.
Бджілко маленька, брини,
пий з мого саду соки,
вибий, вибий мій сад запашний,
поки зовсім не всохне.

Туга

Немає слів, щоб вимовити тугу,
яка у серці палить, як сльоза.
Немає рук ні батька, ані друга,
щоб мовчки – дотиком – усе сказав,
щоб зрозумів усе, збагнув без слова,
і без вичитувань, і без втручань,
чому лякає ніч оця зимова,
чому боїшся снів, як дитинча.
Не страшно старості, ні смерті тління,
та страшно, що козацький славний рід
пiде без віх, як безіменні тiні,
у безвість, у чужий незнаний світ.
В мені iще живуть тi давнi села,
і пахнуть квіти тi, що там цвіли,
а дійсність гола й невесела,
а внуки там ніколи й не були.

Автобіографічне

Фіолетна повинь – пам'ятаю це,
може, тільки куточком душі:
мов піском пересипаються,
шарудять комиші.
Вітер пісню котить хвилею
вечорових тиш.
Це тоді під вербою похилою
народився мій перший вірш.

* * *

О ночі місячні, о ночі України!
Такі оспівані, такі ясні!
З моєї темної, холодної чужини
складаю вам оці сумні пісні.
Чи довго ж так мені, дитиною й поетом,
тужить за вами в вересневій млі?
І згадувать, як там під зоряним наметом
ясніє осінь на моїй землі.